

The Holy See

APOSTOLIC JOURNEY OF HIS HOLINESS
BENEDICT XVI
TO TURKEY
(NOVEMBER 28 - DECEMBER 1, 2006)

MEETING WITH THE PRESIDENT OF THE
RELIGIOUS AFFAIRS DIRECTORATE

ADDRESS BY THE HOLY FATHER

*Conference Room of the "Diyamet", Ankara
Tuesday, 28 November 2006*

Türk insanının yaratıcılığına şahsen tanık olmak, hem uygarlık hem de dinî alanda uzun bir tarihe sahip, yeni ve antik kültürü bu denli zengin doğal güzelliklerle dolu bu toprakları ziyaret edip hayranlıkla izlemek fırsatını bulduğum için şükran duyuyorum.

Türkiye'ye gelir gelmez, Sayın Cumhurbaşkanı tarafından nezaketle ağırlandım. Sayın Başbakanınız, Bay Erdoğan'ın ben havalimanında karşılaması da beni memnun kıldı. Onlara hitaben, bu büyük ülkenin vatandaşlarına olan derin saygımı dile getirmekten onur duyduğumu ve çağdaş Türkiye'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'e Anıt Kabir'de ziyaret etmekten büyük memnuluk duyduğumu da ifade ettim.

Sayın Diyanet İşleri Başkanı, sizinle buluşma sevincine nail oluyorum. Büyük sorumluluklarınızın bilincinde size hürmet duygularımı sunuyorum; özellikle Ankara ve İstanbul Müftüleri başta olmak üzere, Türkiye'deki tüm dinî sorumlulara da en içten temennilerimi ulaştırmak istiyorum. Sayın Başkan, şahsınızda, Türkiye'deki bütün Müslümanları sevgi dolu hürmetle selamlıyorum.

Ülkeniz Hıristiyanlar için büyük önem taşımaktadır: İlk Hıristiyan topluluklarının çoğu,

havarilerin, özellikle Aziz Pavlus ve Aziz Yuhanna'nın öğretilerinden esinlenerek burada kuruldu ve gelişti. Hıristiyan Dinî Geleneklerimizden günümüze varan bilgilere göre, İsa'nın Annesi Meryem, Efes'te Aziz Yuhanna'nın evinde yaşamıştır.

Aynı zamanda bu asil topraklar, İslam medeniyetinin, edebiyat ve sanat dahil olmak üzere, farklı alanlarında ve kurumlarında olağanüstü bir yeşermeye tanık oldular.

Türkiye, görkemli geçmişine tanıklık eden, birçok Hıristiyan ve İslam eserine sahip. Ülkenize gelen sayısız ziyaretçinin hayranlığını kazanan bu eserlerle gurur duyup onları muhafaza etmeniz çok doğrudur.

Türkiye'ye ziyaretime, selefim Mutlu XXIII. Yuhanna'nın duygularını paylaşarak hazırladım. Kendisi Başepiskopos Giuseppe Roncalli olarak İstanbul'da Papalık Temsilcisi görevini yerine getirirken, duygularını şu sözlerle ifade etmişti: "Ben Türkleri seviyorum, Rab beni onlara gönderdi... Bu halkın doğal niteliklerini takdir ediyorum. Bu toplum da medeniyetlerin katettiği yollarda bir yere sahiptir" (*Bir Ruhun Günlüğü*, sayfa 231, 237).

Şahsen ben de, Türk ulusunun nitelikli bir halk olduğunun altını çizmeyi arzuluyorum. Burada benden önceki selefim merhum Papa II. Jean Paul'un, 1979'daki ziyaretinde söylediği sözleri kendime mal ediyorum: "Hıristiyan ve Müslümanlar tarihte yeni bir çağa girmişken, bizi birleştiren ruhsal bağları kabul edip geliştirmek için, tüm insanların yararı doğrultusunda, 'barış, özgürlük, sosyal adalet ve ahlakî değerleri koruma ve yaymanın acil olduğu konusunda' kendimi sorguluyorum" (*Ankara Katolik cemaatine hitaben*, 28 Kasım 1979).

Bu konular sonraki yıllarda da güncelliklerini devam ettirdiler. Papalık görevimin başında da belirttiğim gibi, bütün bunlar, bizleri dostlar arası, içten bir alışveriş şeklinde diyalog yapmaya itiyorlar. Geçen yıl Köln'de Dünya Gençlik Günü vesilesiyle Müslüman cemaat üyeleriyle buluşma sevincini yaşamış, dinlerarası ve kültürler arası diyalogu iyimserlik ve ümitle sürdürmemiz gereğini yinelemiştim. Aksine bu, sadece bir seçenek olamaz "hayatî bir ihtiyaç olduğundan geleceğimiz büyük ölçüde buna bağlıdır" (*Müslüman temsilcilere hitaben*, Köln, 20 Ağustos 2005).

Hıristiyanlar ve Müslümanlar, dinlerini yaşarken, dikkatlerini hakikatin kutsallığına ve insan saygınlığına yöneltiyorlar. Bu bizim için, karşılıklı saygı ve itibar temelidir, ülkeler ve milletler arasında barış yolunda elele çalışmak için temel oluşturur, aynı zamanda tüm inançlıların ve iyi niyetli insanların da en derin arzusudur.

Kırk yılı aşkın bir süredir, Vatikan ve bütün dünyadaki yerel kiliseler, diğer dinlerin mensuplarıyla ilişkilerini, II. Vatikan Konsilinden esinlenen bir yaklaşımla yapmaktadır. Konsil, Kutsal Kitabın getirdiği geleneği izleyerek, tüm insanların ortak bir kökene sahip olduğunu ve aynı kaderi paylaşacağını öğretiyor: Allah bizim Yaratamızdır ve yeryüzündeki yolculuğumuzun bitiş noktasıdır. Hıristiyanlar ve Müslümanlar, her biri kendi dinî geleneklerine göre, İbrahim'e bağlı tek

Allah'a inanan ailenin fertleridirler (II. Vatikan Konsili, Kilise'nin diğer dinlerle ilişkileriyle ilgili Deklarasyon *Nostra Aetate*, 1,3). Kökenlerimiz ve kaderimizle manevî ve insanî bir birliğe sahip olan bizler, çağımızın insanın özelliği olan temel değerler arayışında, ortak bir yol bulmaya teşvik ediliyoruz. Biz imanlı erkek ve kadınlar, sık sık adalet, gelişme, dayanışma, özgürlük, güvenlik, huzur ve barış, çevrenin ve dünyanın kaynaklarını korumayı hedef alan meydan okumalarla karşı karşıya kalıyoruz. Bunun nedeni, bizler bu dünyanın fani şeylerinin meşru özerkliliğine saygı gösterirken, bu tür ivedi sorunlara uygun çözüm sunarak özgül katkıda bulunuyoruz.

Günümüz toplumunda açıkça ortaya çıkan, bazen önemsenmese de, her birey ve tüm insanlığı ilgilendiren, hayatın anlamı ve amacı içerikli soruya inandırıcı bir yanıt sunmalıyız. Toplumun Herşeye Kadir Allah'a verilmesi gereken yeri vermesi ve deneyüstüne (trascendent) açılması için hep birlikte çalışmaya çağırıyoruz. Hıristiyan ve Müslümanların, bu yönde ilerlemelerinin en uygun yolu, birbirlerini samimiyetle daha iyi tanıma arzusuyla, farklılıklarına saygı göstererek ve ortak yanlarını kabul ederek, gerçek bir diyalogda buluşmaları olacaktır. Bu aynı zamanda, her bireyin yaptığı sorumlu seçimlerde, özellikle temel değerlere ve kişisel dinî kanılara olan gerçek anlamda saygıyı beraberinde gerektiriyor.

Hıristiyan ve Müslümanların kardeşçe birlikte çalışmalarına duyulan saygıyla ilgili, 1076 yılında, yetkisi altındaki topraklarda bulunan Hıristiyanlara iyi yürekli davranışından dolayı Kuzey Afrika'lı bir prence Papa VII Gregorius'un söylediklerini örnek olarak vermek hoşuma gidiyor. Papa VII Gregorius Hıristiyan ve Müslümanların birbirlerine karşı sahip olmaları gereken özel sevgiden şöyle sözediyor: "Bizler tek bir Allah'a inandığımızı beyan ediyoruz. Farklı bir şekilde olsa da, her gün O'nu yüceltip, O'na yüzyılların Yaradan'ı ve bu dünyanın hâkimi olarak tapıyoruz" (PL 148, 451).

Bireyler, topluluklar ve tüm imanlıların, özellikle muhtaç ve yoksullara gerçek hizmet verme ruhuyla, toplumu inşa etmede, dürüstçe katkıda bulunabilmeleri için, gerçek anlamda saygı gösterilen ve kurumsal güvence altında olan bir din özgürlüğü zaruridir.

Sayın Başkan, bize bu hayırlı buluşma fırsatını tanıyan Herşeye Kadir ve Merhametli Allah'ı yücelterek, konuşmama son vermek istiyorum. Bu buluşmanın Hıristiyan ve Müslümanların diyalogunda ortak angajmanımızın simgesi ve bu uzun yolda saygı, dostluk içinde sebat ve cesaret veren bir an olması için dua ediyorum. Birlikte ahenk, esenlik ve karşılıklı güvenle yaşama arzusuyla birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulmayı ve aramızdaki sevgi bağını güçlendirmeyi temenni ediyorum. Biz imanlılar, her tür önyargıyı aşmak ve Allah'a olan güçlü imanımızın ortak tanıklığını sunmak için kuvveti duada buluyoruz. Yüce Allah'ın inayeti hepimizin üzerinde olsun! Teşekkürler!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana